

Hilde Van Mieghem heeft het druk, maar neemt de tijd voor een gloedvolle blik achter de schermen van haar leven.

Waarom?

De hele week was ik in Amsterdam als grootmoeder en nanny van mijn kleindochter, Gloria. Terwijl mijn jongste dochter en schoonzoon met Ivo van Hove aan een nieuwe voorstelling werkten, ging ik met haar de hort op. Het weer was ons gunstig gezind. Uitbundig scheen de zon en zette de stad in een betoverend licht. De beelden van de tijd dat mijn dochter nog geen drie was en we samen zes maanden lang in Wenen woonden, vochten in mijn hoofd om voorrang. Af en toe vergiste ik me van naam en noemde Gloria bij de naam van haar moeder. Waarop zij guitig zei: 'Nee, moemie, ik ben Glolia, ik ben niet mijn mama!'

En net zoals toen gingen we de hele dag op stap, naar park, speeltuinen en theater.

Er zit een muis in de kelder, heette het toneelstuk waar we naar gingen kijken en ook nu zag ik nauwelijks wat zich op het podium afspeelde maar keek ik enkel naar het gezichtje van het kind. De grote verwonderde ogen, de lach die af en toe losbarstte, de ernst waarmee ze de bewegingen van acteurs en poppen volgde en de diepe zuchten die ze af en toe slaakte als het muisje net ontsnapt was aan allerlei gevaren. De vele waarom-vragen, de hele dag door. Waarom blaft die hond? Omdat-ie misschien een beetje bang was. Waarom? Omdat er een grote hond langskwam die hem schrik aanjoeg. Waarom? Omdat kleine hondjes een beetje bang kunnen zijn van grote. Waarom? Omdat dat nu eenmaal zo is. Waarom? Jij was toch ook een beetje bang voor die muis net.

Ja... Waarom? Dat weet ik niet, weet jij het? Stilte.

Het is een kunst om antwoorden te blijven vinden. Ik weiger te zeggen: daarom.

Het heeft iets om alles in vraag te stellen. Het maakt je bewuster van hoe blind je als volwassene door het leven gaat, hoe vanzelfsprekend je alles vindt en vooral hoe weinig tijd je nog neemt om ergens gewoon rustig te zitten kijken en helemaal op te gaan in het verwarrende wonder dat de wereld is. Zonder een oordeel te vellen. 's Avonds, als haar ouders thuiskwamen, was mijn rol uitgespeeld. Er

werd nadrukkelijk gevraagd hoe alles verlopen was en Glorissima en ik vulden elkaar aan in het verslag van de dag. Daarna had niemand nog oog voor mij.

Waarom? Daarom.

Het gaf mij de kans om gade te slaan hoe die drie-eenheid, dat kleine gezinnetje, omging met elkaar. Voor het eerst zag ik wat een team die twee ouders zijn, hoe attent en warm ze elkaar en hun kind bejegenen. En elke avond weer, als ze verstrengeld in elkaar op bed lagen waar ze speelden, lachten, knuffelden en boekjes lazen voor het slapen gaan, overspoelde me een golf van jaloezie en gemis.

Hoe volkomen is het leven als je warme, aandachtige ouders hebt? Hoe veilig groei je dan op? Hoe stevig ben je gewapend om de vele waaroms die zich aandienen je leven lang het hoofd te bieden?

Elke avond weer overspoelde me een golf van jaloezie en gemis